

DUIKREIS THAILAND MAART 2010

Het idee om met de club opnieuw op duikreis te vertrekken ontstond op het einde van de reis naar Egypte in oktober 2008. Die clubreis naar Sharm El Sheik was zo goed meegevallen dat Johan De Jonghe zich prompt kandidaat stelde om de volgende reis te organiseren. Waar aanvankelijk het idee lag om naar Bonaire te gaan werd de bestemming na heel wat opzoekingswerk en overleg her en der gaandeweg gewijzigd. Uiteindelijk werd beslist om de wateren van Thailand, meer bepaald de omgeving van Phuket, te gaan verkennen. Ik meen namens alle medereizigers te mogen zeggen dat niemand zich deze keuze beklagt heeft.

Op zondag 7 maart 2010 was het dan zover. Na een vermoeide nacht met verwarrende dromen over het nog snel afleggen van mijn 3* brevet lig ik al wakker om 5h. Zoals bij elke reis of weekend wil ik nog eens overlopen of al het nodige is ingepakt en alles voldoende is geregeld voor de kroost die achterblijft. Terwijl de klok verder tikt en het stilaan 6h wordt hoor ik geluiden die sterk doen denken aan geluiden uit de jungle... of is het mijn verlangen naar de safari in Thailand die mij parten begint te spelen? Bij nader inzien blijkt het Bernard te zijn die naast mij onverstoord een heel bos neer maait. Eindelijk wordt het 7h. Nu kan ik het niet meer houden en spring het bed uit. De nodige toilettage in de badkamer duurt minder lang omdat alles de dag voordien netjes werd klaargelegd. Plots verschijnt ook Bernard ten tonele. Aan zijn uitdrukking te zien heeft hij duidelijk een actieve nacht achter de rug.....en neen Guido, het is niet wat je denkt...

De laatste prullen worden in de valiezen gepropt. De valiezen en reiszakken worden nog een laatste keer gewogen....We zijn tevreden want we hebben nog enkele kilo's over, dus kunnen we gerust nog wat aankopen doen op onze vakantiebestemming.

Omdat het afscheid voor sommige thuisblijvers te emotioneel is wordt beroep gedaan op vrienden om ons naar Loppem te brengen, het verzamelpunt waar we met zijn allen met de bus naar Zaventem vertrekken.

We zijn met zijn negentien. Aan de bagage te zien zou je denken dat we voor 3 maanden weg zijn, met uitzondering van Maarten die alles netjes in 1 zak gepropt kreeg.

Een paar thuisblijvers staan ons enthousiast uit te zwaaien. Op hun lippen staat duidelijk te lezen 'wij willen mee'.

Op de bus is iedereen goedgehumt. We hadden ook niets anders verwacht. Iedereen slaat aan het kakelen, het lijkt net een hoenderhok. Na ruim een uur komen we aan in Zaventem. De bagage wordt uitgeladen en met behulp van de bagagekarretjes begeven we ons naar de vertrekhal. Onderweg blijkt Bernard het rijden met de karretjes niet echt onder de knie te hebben. Het remsysteem bezorgt hem problemen bij het draaien....Resultaat is een lege kar en bagage over de vloer verspreid. Zo kennen we hem toch hé...Ook Johan doet een poging om zijn Caroline achter te laten. Hij laat haar moederziel alleen voor de lift staan terwijl hij met de anderen in de lift vertrekt.....

Na de formaliteiten bij de incheckbalie volgt de shopping in de tax free shops. Het eerste geld wordt uitgegeven.... Dan nog even een alcoholische drank nuttigen om de vlucht goed te doorstaan. Een laatste plasje, een laatste telefoontje naar het thuisfront en inchecken maar....Iedereen blijkt paraat tot er plots wordt vastgesteld dat Maarten ontbreekt. Serge wil niets aan het toeval overlaten en neemt zijn gsm ter hand om Maarten op te bellen....blijkt echter dat een totaal andere Maarten zich aan de andere kant van de lijn meldt... Ja Serge je hebt blijkbaar meer mensen met die naam in je telefoonboek zitten...Uiteindelijk komt Maarten opduiken nadat een zwoele vrouwenstem had omgeroepen dat we op het vliegtuig mochten.

We hebben geluk, het merendeel zit samen. Nadat iedereen zijn plaatsje heeft gevonden en zich heeft geïnstalleerd kan het vliegtuig vertrekken. Anderhalf uur later is het tijd om wat tussen de kiezen te steken. Na het verorberen van een warme en toch lekkere maaltijd voelen een aantal de nood om de benen te strekken. Een aantal anderen nemen een boek of tijdschrift ter hand en nog anderen proberen een dutje te doen.

Na een vlucht van 11 uren raakt het landingsgestel de boden van Phuket. Het is nu 8h45 in de ochtend, een tijdsverschil van welgeteld 6 uren met België waar het dus nog midden in de nacht is. Tot ieders opluchting is de vlucht goed verlopen.

Na het vlot ophalen van de bagage, nog enkele bath's aanschaffen voor wie dit in België nog niet had gedaan. Bij het verlaten van de aankomsthal worden we overvallen door tropische temperaturen. Nagenoeg iedereen begint spontaan aan een triptease. Broeken worden afgeritst, schoenen vervangen door sandalen, pullovers geruild voor topjes en t-shirts. Zalig.

Op de luchthaven worden we afgehaald en met een bus en naar het Palm Garden Resort in Khao Lak gebracht. De rit duurt ruim een uur waarbij we uitgebreid kennis maken met de rijstijl van de Thai. Iets waarbij we later als voetganger zeker nog rekening mee zouden moeten houden zoals rechts en links kijken bij het oversteken ipv links en rechts.

In het resort aangekomen worden we enthousiast onthaald ...in het Nederlands. Na het nuttigen van een drankje worden de kamers verdeeld, de bagage uitgepakt en een eerste duik in het zwembad genomen. Ware het niet dat de buitentemperatuur zo hoog was zouden we gezworen hebben dat het zwembadwater verwarmd was.

Om 15h krijgen we door de duikorganisatie Sea Bees een uiteenzetting over het duik en snorkelgebeuren waarbij blijkt dat ook in Thailand de toeristen aangezet worden om voor allerhande extra's te betalen zoals government en legertaxen. Het kind moet een naam hebben hé.

Na wat gelanterfant aan het zwembad met een korte 'training' worden de 'kinderen' binnen onze groep losgelaten om te spelen. Volgens Bernard zijn dit periodes in het leven nl tussen 1 en 12 jaar, dan valt dit stil en dan begint dit terug vanaf een jaar of 40.... als je weet dat de gemiddelde leeftijd van de groepsleden 45 jaar is hoeft dit geen verdere uitleg....

Een beetje rekeninghoudend met de jetlag, voor zover we daar al last van hebben, worden afspraken gemaakt omtrent het tijdstip voor het nuttigen van het avondmaal. We opteren ervoor om ons met een typische taxi naar het 'centrum' te laten brengen. Vooraf werd uiteraard onderhandeld over de prijs. We vinden een prachtig restaurant waar we met zijn allen van een heerlijke maaltijd met de nodige drank kunnen genieten. Na het eten nog wat op verkenning in de buurt om dan langzamerhand terug af te zakken naar het resort waar niemand in slaap dient gewiegd te worden.

Dinsdag 9 maart 2010 :

Vroege vogels zijn er niet. Vanaf 9h komt iedereen één voor één opduiken. De hongerige magen worden gestild met een lekker ontbijt om nadien met z'n allen het zwembadterrein in te palmen. Bij temperaturen van meer dan 33 graden is een duikje in het water meer dan welkom. Na een halve dag in het resort te hebben doorgebracht besluiten we een wandeling te maken richting strand. Onderweg worden hoedjes en petjes gekocht om de zon een beetje op afstand te houden. Bij het strand aangekomen is een duik in het zeewater onvermijdelijk. Vooral de mannen onder ons genieten er met volle teugen van...naar het schijnt heeft dit iets te maken met het 'afrekken' van het water.

Er wordt beslist om via een wandeling langs het strand naar ons resort terug te keren. Onderweg komen we een schitterende gezellige bar, O Yes genaamd, tegen waar we uitgenodigd worden voor een cocktail en dit onder de vorm van Happy Hour. Voor een goed verstaander zijn dit dus 2 cocktails voor de prijs van 1. Bij niemand van ons komt de twijfel boven of we wel op dit aanbod zouden ingaan. Met zijn allen genieten we, onder de strooien hutjes en palmbomen, van een zalig uitzicht over de oneindige zee. We hebben het er zo naar onze zin dat we besluiten om zeker nog eens naar deze bar terug te keren.

We besluiten onze wandeling verder te zetten richting resort om ons op te frissen en dan een gezellig restaurant te zoeken waar we opnieuw van de Thaise keuken kunnen genieten.

We zijn op een aanvaardbaar uur terug in het resort waar er nog wat napraten en uitkijken naar de duikdagen die zullen volgen.

Woensdag 10/03/2010 :

Dankzij onze wekdienst 'Johan' is iedereen tijdig (7h15) uit bed. Het is vandaag onze eerste duikdag en ook de dames gaan mee om te gaan snorkelen. Om 8h is het verzamelen geblazen in de inkomhal van het resort om dan 15 minuten later met 2 busjes van de duikorganisatie Sea Bees naar de haven te vertrekken waar onze boot de Stingray klaar ligt om met nog andere duikers richting Similan eilanden te varen. Een tocht van 2 uur wordt gevuld met een rondleiding op de boot, het klaar maken van de flessen, een ontbijt, verdeling van de groepen, toewijzing van de gidsen, briefing voor de duikers en snorkelaars. Onze groep telt 12 duikers en we beschikken over 3 gidsen. Er wordt besloten om Joost en Jonathan aan 1 gids toe te vertrouwen, en dan nog een groep van 6 duikers en een groep van 4 duikers elk van een gids te voorzien. De gidsen zijn Martin, Art en Jeroen. Het is de bedoeling dat deze gidsen alle duikdagen met ons

zullen doorbrengen. De snorkelaars krijgen een andere gids toegewezen. Caroline (Johan) aarzelt tot op het laatste moment om te gaan snorkelen. Uiteindelijk kiest ze voor de veiligheid aan boord. Niettegenstaande de Stingrey een 50 tal passagiers aan boord heeft is alles perfect georganiseerd.

Uiteindelijk komen de Similan eilanden in zicht. De Similans bestaan uit een groep van 9 eilanden, ten noordwesten van Phuket. Hide away en Anita's Reef staan als duikplaatsen op het programma.

Ter plaatse aangekomen maakt iedereen zich klaar voor zijn eerste duik. Echt wel spannend. Het te water gaan verloopt vlot. Het zakken daarentegen iets minder. Zowel Bernard als ik hebben te weinig lood mee. Intussen zijn we al een heel eind van de boot afgedreven. Gelukkig heeft iemand van de crew dit snel in de gaten en komt hij met zijn 'speedboot' toegesneld om ons van extra lood te voorzien. De afdaling kan beginnen. Op het gemak weliswaar want het moeilijk klaren van mijn oren laat een snelle afdaling niet toe. Eens de 10 meter voorbij kan het genieten van de duik volop beginnen. Marc, Luc, Bernard, Jeroen de gids en ikzelf vormen samen een groep. De zichtbaarheid is zeer goed, het onderwater leven fantastisch. We hebben ogen te kort om al het moois te bekijken. Na een 50tal minuten wordt de duik afgerond. Terug aan boord blijkt iedereen enthousiast over hetgeen hij heeft gezien. Ook de snorkelaars komen voldaan aan boord. De flessen worden gedemonteerd en alles wordt in gereedheid gebracht voor de 2 duik.

Vooraleer deze duik aan te vatten kunnen we 's middags genieten van een lekkere warme maaltijd en nog wat luieren op dek.

De 2de duik vindt plaats op Anita's Reef. Weeral ongelooflijk hoe prachtig het onderwaterleven is.

Na de duik verloopt het demonteren van het materiaal niet zonder slag of stoot. Om een nog onduidelijke reden valt Bernard zijn lood uit zijn jacket zowaar recht op mijn teen. Het koud zweet breekt mij uit maar gelukkig blijft de schade beperkt tot het donkerblauw kleuren van mijn teen. Het had erger gekund.

Tijdens de terugkeer naar de haven is het opvallend stil aan boord. Elkeen heeft ergens op het dek een plaatsje bemachtigd waar hij/zij kan genieten van de zon of schaduw mijmerend over wat er zich de afgelopen uren boven of onder water heeft afgespeeld.

Voldaan komen we in de haven aan waar we opnieuw worden afgehaald met busjes om naar ons resort terug te keren.

Gezien het vandaag Guido zijn verjaardag is wordt de nodige drank boven gehaald zodat de aperitief kan beginnen. Alleen laat Guido op zich wachten. Hij is nog even naar de massage. We besluiten om dan maar al zonder hem te starten. Omdat de drank opgeraakt en de magen beginnen te knorren besluiten we ons wat op te frissen en een restaurant op te zoeken. Het Thaise eten is voortreffelijk.

Het is een vermoeiende dag geweest en dus heeft niemand er moeite mee om op een treffelijk uur in bed te kruipen. De volgende dag moet er immers opnieuw gedoken worden.

Donderdag 11/03/2010 :

Vandaag zullen de snorkelaars ons niet vervoegen. De dames en Ronald hebben andere plannen. Ze willen aan het zwembad zitten, naar het strand gaan, een massage nemen en een beetje shoppen. De groep duikers telt dus 11 mannen en 1 vrouw. Opnieuw zijn er 2 duiken gepland dit keer op het Boonsung Wreck. We varen echter niet met de Stingray maar krijgen voor ons beperkt gezelschap de Runaway ter beschikking. Een veel kleinere boot met andere charmes. Het eten aan boord valt iets minder mee omdat de accommodatie het koken niet toe laat, dus worden er 's middags broodjes geserveerd. Het is iets minder lang varen (anderhalf uur) voor we op onze bestemming aankomen. We zullen 2 duiken doen op hetzelfde wrak.

Het afdalen gebeurt via een touw bevestigd aan een boei. In groepen van 3 gaan we te water. Ongelooflijk hoeveel vis er in alle maten, vormen en kleuren op eenzelfde plaats aanwezig kan zijn : hermietkreeften, naaktslakken (slakes zoals Bernard die noemt), koraalduivels, murenen, trompetvissen, alle soorten papagaaivissen, koffervissen, spookfluitvissen, ... Opnieuw komen we ogen te kort om alles te kunnen opnemen.

Tussen de beide duiken door worden we geëntertaind door Jeroen onze gids. Met zijn gitaar bracht hij een eigen versie van het liedje van Cindy Lauper (thru colors). De titel is nu 'hard nipples'. Vreemd maar de tekst valt onmiddellijk in de smaak bij het mannelijke geslacht. Er wordt zelf geopperd om dit tot ons nieuwe clublied te maken...

Omdat de tocht na het duiken naar de haven korter is, zijn we op een redelijk uur terug in ons resort.

Omdat Guido de dag voordien niet ten volle heeft kunnen genieten van zijn de toast op zijn verjaardag vinden we dit reden genoeg om de aperitief over te doen. Guido krijgt een klein presentje nl een klein kledingsstukje met een slurfje en 2 oren. Dit moet natuurlijk onmiddellijk worden gepast en met de nodige é légance worden gedefileerd. Een aantal mannen voelen de onweerstaanbare drang om hun zwembroek tot eenzelfde minuscule kledingstukje om te vormen. Het resultaat is een paar blote konten aan het wateroppervlak in het zwembad. Met de nodige drank wordt 'the day after Guido's birthday' gevierd.

We maken het ons zelf gemakkelijk door die avond in het resort te eten. Het personeel heeft een heerlijk Thais buffet voorzien met als hoogtepunt een heuse verjaardagstaart.

Vrijdag 12/03/2010 :

Vandaag staat een dagje Phuket op het programma met oa een bezoek aan een tempelcomplex Wat Chalong. Na een rit van 2 uren bereiken we ons doel. De tempels zijn indrukwekkend mooi met binnenin prachtige beelden. Er wordt streng toegezien op het nemen van niet compromitterende foto's (= niet aanraken van beelden, geen foto's van beelden met vrouwen,...) maar ook op het feit dat iedereen die de tempels betreedt voldoende voorzien is van kledij (billen en schouders bedekt). Mijn short blijkt natuurlijk te kort en mijn schouders te bloot dus krijg ik van een monnik, naast een kwade blik, prompt de nodige kledij (rok en sjaal) toegestopt.

Na het bezoek aan de tempels staat een rondleiding in een notenfabriek, waar cashewa noten verwerkt worden, op het programma. Eigenlijk is het meer een winkel dan een fabriek. Er wordt wel kort getoond op welke manier de cachewa noten worden ontpit en verder worden verwerkt, maar het accent van ons bezoek ligt vooral op het proeven van het uitgebreide gamma van noten die op zeer verscheiden manieren van diverse smaken zijn voorzien. We krijgen allen een winkelmandje ter beschikking voor mocht iemand het niet kunnen laten de nodige aankopen te doen. En er moet gezegd dat dit systeem zijn effect niet mist.

Een aantal Bath's lichter wordt de trip verder gezet naar het oude stadgedeelte. Het is de bedoeling een aantal markten te bezoeken maar uiteindelijk blijken die gesloten te zijn, dus zit er niets anders op dan een café binnen te stappen. Iets waarvoor iedereen 'echt echt waar' gemotiveerd moest worden.....In het café weten ze niet wat er gebeurt als we met zijn 19en binnenvallen. Ze zijn er duidelijk niet op voorzien want het bier is er in een mum van tijd uitverkocht. In allerijl gaat de barvrouw ervan door om het nodige bier in een plaatselijke winkel aan te kopen. Gezien het bier niet gekoeld is wordt dit met ijs opgediend iets waar wij als vertrouwde bierdrinkers toch niet zo'n voorstander van zijn. Enkele pinten later voelen een aantal mensen de nood om iets te eten, een aantal anderen gaan liever de buurt verkennen. Om 16h wordt aan de bus afgesproken zodat ieder zijn weg kan gaan. Echt veel is er niet te ontdekken. Alle winkels zijn trouwens gesloten.

Om 16h gaat het richting Patong Beach ..... Omdat het onmogelijk is hier allemaal samen te blijven wordt opnieuw afgesproken om op een bepaald uur aan de bus te verzamelen. 20h lijkt voor iedereen haalbaar. Het is immers nog 2 uren rijden naar het resort.

In Patong Beach is het een drukte van jewelste. Het ene winkeltje of kraampje na het andere staat er neergeplant. Het mag gezegd dat de Thaise bevolking heel erg vriendelijk en helemaal niet opdringerig of aanklappend is. Je kan op het gemak alles bekijken en als je overweegt iets te kopen is het een spel van bieden en afbieden. Het is een sport waar sommigen onder ons echt wel gedreven in zijn. Wat het eten betreft liggen de prijzen merkkelijk hoger dan in de 'randgemeenten' al blijft alles erg betaalbaar. Intussen is de avond gevallen en komt het nachtleven stilaan op gang. De jacht op vrouwelijk en ook mannelijk schoon kan beginnen. Maarten en Cis overwegen op een bepaald moment zelfs om hand in hand te lopen omdat de vrouwen of shemales niet van hun lijf kunnen blijven.

Om 20h is iedereen paraat aan de bus. Aan de reactie van de chauffeur valt af te leiden dat die meer dan blij is dat zijn werkdag er bijna op zit.

Op de terugweg naar ons resort kunnen we weer volop kennis maken met de zeer speciale Thaise rijstijl. Onze chauffeur heeft duidelijk moeite om op zijn rijvak te blijven. Ook het inhalen van vrachtwagens in een bocht blijkt één van zijn specialiteiten. Daarnaast wordt hij ervan verdacht bij momenten een dutje te doen. Gelukkig is Serge vooraan co piloot en Cissen achteraan om alles nauwgezet in het oog te houden en waar nodig in te grijpen.

Iets over 22h komen we aan in ons resort waar de meesten zich nog aan een duik in het zwembad wagen bij een buitentemperatuur van 30 graden. Wat moet ne mens meer hebben.....

Zaterdag 13/03/10 tot en met dinsdag 16/03/10 :

De komende 4 dagen zijn duikdagen met de Stingray.

De 1ste dag (13/03/2010) staan Koh Tachai en Koh Bon op het programma. Op deze duikplaatsen werden eerder al manta's gespot. Bij iedereen is er de hoop dat ook wij deze zullen te zien krijgen. Vol verwachting en spanning wordt onze eerste duik voorbereid : de flessen gemonteerd, de briefing gedaan en uiteindelijk te water gegaan. En jawel .....de manta's zijn er. Ongelooflijk hoe sierlijk deze dieren zich voortbewegen zonder zich te storen aan hun omgeving. Iedereen is met verstomming geslagen....Ook al is er nog veel ander moois te zien tijdens deze duik toch blijft het zien van de manta's in ons netvlies gebrand.

Terug aan boord is iedereen vol van vreugde en voldoening. Het is gelukt we hebben ze gezien....Deze duikdag kan niet meer stuk en zeker voor Bernard voor wie het zijn 100ste duik is.

Tijd voor het eten.....een beetje siesta.....Intussen zet de boot koers richting Koh Bon.

Bij aankomst maakt iedereen zich klaar voor de 2de duik. En niet te geloven maar waar.... de manta's zijn opnieuw van de partij. Adembenemend.....

Voldaan van deze duikdag keren we terug richting haven. Bij aankomst in het resort wordt met geuren en kleuren uit de doeken gedaan hoeveel moois we hebben gezien.

De vrouwen hebben voor deze avond gereserveerd in de O Yes bar op het strand. Het blijkt echter niet zo evident om het strand te bereiken. We raken verdwaald maar dank zij het goede oriëntatievermogen van enkele van onze leden en het feit dat enkele plaatselijke Thais ons de juiste richting uitsturen komen we iets later dan gepland op onze bestemming aan. Opnieuw kunnen we genieten van een heerlijk buffet. Tot onze grote verwondering blijkt de

barvrouw voor vuurwerk te hebben gezorgd. En alsof we nog niet genoeg verwend zijn heeft zij ook per koppel een wensballon voorzien die elk met een persoonlijke wens het heelal wordt ingestuurd. Echt echt romantisch.....Een avond om niet te vergeten.....

De 2de (eigenlijk al 4de) duikdag (14/03/2010) gaat opnieuw richting Similans, nl Anita's Reef en East of Eden waar we konden genieten van mooie koralen, koraalduivels, octopussen, murenen, anemonen, nemo's, schorpioenvissen, baracuda's, lipvissen, triggerfish,....

Duikdag 3 (15/03/2010) gaat richting Rock Point en Breackfast Bend. Het is mijn 100ste duik en heimelijk hoop ik iets speciaals te zien. Er is sprake van luipaardhaaien.....Vol verwachting ga ik het water in. Na een 25 tal minuten komen we de groep van Serge tegen. Serge maakt met de nodige gebaren duidelijk dat er bij hen iets ongewoons te zien moet zijn. We begeven ons onmiddellijk ter plaatse en wat blijkt..... er ligt daar op de bodem een heuse luipaardhaai. Formidabel, ongelooflijk, schitterend en dit op mijn 100ste duik. De verwondering over al het moois onder water is oneindig. Jeroen onze gids zwemt langzaam dichterbij zodat de haai in beweging komt. Met de nodige elegantie maakt de haai een paar bochten om dan een andere richting uit te gaan. Een gevoel van intense vreugde overvalt mij en op slag wil ik iedereen onder water omhelzen. Omdat dit geen evidente zaak is grijp ik Bernard bij zijn kraag en wordt deze duik bezegeld met een kus op een diepte van bijna 30 meter. En zeggen dat er 4 jaar geleden geen haar op mijn hoofd aan dacht om in de duiksport te stappen..... Nadat ik mijn gevoel van vreugde wat onder controle heb gekregen wordt de duik verder gezet. We zien nog schitterende dingen zoals een zwartpuntrifhaai, eagle ray's, een zeeschildpad, mooie scholen vissen,.....Voldaan wordt er aan boord nagepraat. Op weg naar de haven geeft Francis aan zich niet optimaal te voelen. Hij heeft last van duizeligheid. De nodige vragen worden gesteld om in te schatten wat de mogelijke oorzaak kan zijn. Er is niet direct aanleiding om ongerust te zijn. Terug in het resort kruipt Francis een paar uur in zijn bed en om 20h verschijnt hij springlevend ten tonele. Het zullen de zon en de warmte geweest zijn die hem parten hebben gespeeld.

Duikdag 4 zijn er 2duiken gepland op Koh Bon.....m.a.w. Manta time!!!!Vol verwachtingen gaat iedereen het water in. En we worden beloond. De eerste duik krijgen we 4 manta's te zien, de 2de duik 1. Omdat 1 manta rakelings over mij zwemt ga ik op mijn rug in het water liggen. Een voor mij vreemde houding maar het laat mij toe ten volle van het voorbij zwemmende 'gevaarte' te genieten.

Aan boord heeft iedereen er zijn mond vol van. Het zijn wonderbaarlijke dieren. De rust die zij uitstralen is fenomenaal.

De rust aan boord krijgt echter een andere wending. Een uur na de 2de duik blijkt Francis opnieuw last te krijgen van duizeligheid welke erger blijkt te zijn dan de dag voordien. Hij geeft aan dat hij ook pijn heeft in zijn schouder. Symptomen die niet van tafel mogen worden geveegd. Met de verantwoordelijke van de duikorganisatie Sea Bees wordt beslist om Cissen aan de zuurstof te leggen. Even verdenken we cissen ervan dat hij dit allemaal simuleert omdat hij vorige duikdagen had gezegd dat hij die grote fles in de stuurhut wel eens wou uitproberen. Neen, alle gekheid op een stokje. De onrust bij de mededuikers groeit als ook een arts/duiker aan boord de situatie komt bekijken. Cissen heeft nog weinig te zeggen. Hij krijgt nl. naast zuurstof ook nog een baxter met suikerwater toegediend. Dit zint hem helemaal niet omdat dit zijn suikerspiegel in de war kan brengen en die blijkt op dat moment wel ok te zijn. Om geen enkel risico te nemen wordt van op de boot een ambulance gebeld om hem naar de dichtstbijzijnde caisson te brengen met name in Phuket. Omdat we cissen niet aan zijn lot willen overlaten besluiten Johan en Serge met hem mee te gaan. Eens aan wal komt de ambulance net aangereden. De rest van de groep blijft nog even treuzelen vooraleer in de busjes te stappen die ons naar het resort terug brengen. Bij aankomst in het resort volgt de mededeling aan de vrouwen die deze dag niet met ons mee waren. Met spanning blijven we die avond wachten op een telefoontje van Serge en Johan die ons uiteindelijk melden dat Francis zeker een aantal dagen in het ziekenhuis dient te blijven. Zijn toestand is niet zorgwekkend maar zekerheidshalve zal hij toch een bezoek moeten brengen aan de caisson. Ietwat opgelucht wordt er met de anderen nog nagepraat maar het incident is een domper op de feestvreugde want dit betekent dat Cissen niet mee kan op safari en hij vermoedelijk ook zijn bezoek aan Bangkok dat hij samen met Maarten gepland heeft aan zijn neus ziet voorbij gaan.

Woensdag 17/03/10 tot en met donderdag 18/03/10 :

De volgende 2 dagen brengen we door in het Nationale Park Khao Sok (regenwoud). Khao Sok situeert zich in het centrum van het zuiden van Thailand en vormt een deel van het grootste tropische regenwoud van Thailand. We logeren in 'Elephant Hills' een uiterst luxueus tentencomplex. Er staat een heuse safari op het programma met kano, olifanten- en jungletocht.

Om 8h30 worden we opgehaald met een bus en gaat het richting binnenland. De natuur die al mooi was wordt er nog mooier op. Stilaan komen de Elephant hills in zicht. Adembenemend. Na een rit van ruim een uur komen we aan in het tentenkamp. Het is alsof we een film binnen wandelden. We worden onthaald in een enorm groot houten complex volledig ingericht met bar, tafels stoelen, winkeltje, plaats met kampvuur, leeshoek en nog veel meer. Alles waar je

ook maar op of aan kan zitten of naar kan kijken is uit hout vervaardigd. Ongelooflijk mooi en gezellig. Na het nuttigen van een welkomstdrankje krijgen we de tenten toegewezen. Deze liggen verspreid rondom het hoofdgebouw dat ik eerder heb beschreven. De tenten zien er zowaar nog mooier uit dan deze die we op internetsite hebben bekeken. Elke tent is voorzien van een heuse badkamer met toilet en douche. Ook elektriciteit is er voorzien. Alles is op een dusdanige manier geïntegreerd dat het geen echt contrast vormt met de rest van de omgeving. De tenten zijn verder voorzien van een heus bed met commode, tafeltje, klederdrager,..... Alle meubilair is uit hout vervaardigd en staat in het teken van de olifant. Geen enkel detail is over het hoofd gezien.

's Middags worden we uitgenodigd voor een lekker Thais buffet in het hoofdgebouw. È (onze gids) maakt van de gelegenheid gebruik om het programma van deze 2 dagen toe te lichten.

Na het eten worden we met een soort jeep, maar dan 'extra large', naar een punt gebracht waar we per 2 een kano met begeleider krijgen om de Sok rivier af te varen. Na het uitdelen van de zwemvesten wordt het wat gestuntel om in de kano's te geraken maar dit blijkt uiteindelijk voor iedereen te lukken al doet de één dit al iets eleganter dan de ander. Het zijn de begeleiders die de boot in goede banen laat varen. Wij moeten niets doen behalve genieten van de prachtige natuur. Halverwege de tocht gaan we aan wal en krijgen we koffie of thee aangeboden. Ik moet zeggen dat gezien de hitte een goede pint (Chang of Singha) ook niet had misstaan. Als iedereen het nodige vocht binnen heeft wordt de tocht verder gezet met de foto's stellen in de aanslag om alle mooie plekjes te vereeuwigen.

Eenmaal terug aan wal worden we opgehaald en naar een plaats gebracht die een soort 'bedevaartsoord' blijkt te zijn. Via een grot komen we bij open water waar we de mogelijkheid krijgen de vissen te voederen. Geen honderden vissen maar duizenden vissen troepen samen in de hoop een beetje eten mee te pikken. Serge wil dit alles van heel dichtbij bekijken en Guido kan het natuurlijk niet laten om hem daarbij te helpen. Resultaat is dat Serge zijn zonnebril in het water belandt. Omdat die niet direct te bespeuren valt besluit Guido in het water te gaan. De bril wordt al na een paar minuten teruggevonden. Guido is zo tevreden dat hij besluit nog wat de ding dong (= Thais voor iemands die een beetje gek is) uit te hangen. Hij blijft in het water, doet wat vreemde bewegingen om dan plots met zijn zwembroek boven zijn hoofd te gaan zwaaien. Onze gids 'è' vindt dit hilarisch. Tot overmaat van ramp demonstreert hij nog een eendenduike waardoor ze helemaal van haar melk is. En dat allemaal op een heilige plaats.....als dat maar geen gevolgen heeft....

Nadat iedereen wat bekomen is van het lachen wordt de rit verder gezet naar het olifantendomein. De gids legt uit dat we per 2 een olifant en een mahout (begeleider) ter beschikking krijgen. De olifanten worden in gereedheid gebracht. Elke olifant heeft een soort korf op zijn rug. Via een verhoogd platform is het een makkie om in die korf plaats te nemen. De mahout die de olifant 'berijdt' zit in de hals van de olifant. Op die manier kan hij de olifant besturen. Met zijn voeten geeft de mahout aan de olifant de nodige signalen zodat deze weet welke richting hij uit moet. Als iedereen heeft plaats genomen kan de tocht beginnen. Carine ziet deze onderneming niet zo zitten. Dit heeft ongetwijfeld te maken met het feit dat ze niet echt voor dieren is en zeker niet voor grote exemplaren. Daarbij komt dat de korf waarin zij en Marc zitten aan één kant gevaarlijk overhelt. Allemaal Marc zijn schuld, daarvan is ze overtuigd. Met een 9tal olifanten wordt de tocht ingezet. Waar nodig banen de olifant zich met gemak een weg, of wanneer er iets lekkers te verorberen valt nemen ze hiervoor rustig de tijd. Ook foto's worden gemaakt al is dit niet zo evident als je weet dat olifanten niet de meest elegante manier hebben om zich voort te bewegen.

Na ongeveer een uur zit de tocht erop en krijgen we nog de tijd om de olifanten te voorzien van iets lekkers met name fruit die je kan aankopen en waar ze dol op zijn.

Weeral hebben we volop genoten van dit hele gebeuren.

We begeven ons terug naar het tentenkamp waar we ons kunnen verfrissen om dan uitgebreid te genieten van een lekker buffet voorafgegaan door een Thaise kookdemonstratie. En ja ze kennen er wat van. De avond wordt afgesloten met een demonstratie Thaise dans door enkele leerlingen van de plaatselijke dansschool.

Nog een drankje om de avond af te sluiten vooraleer iedereen van een 'wilde' jungle nacht kan genieten in zijn luxe tent.

's Morgens worden we gewekt door het geroep van de Gibonapen. Wel eens iets anders dan het geluid van een ordinaire wekker. We verzamelen in het hoofdgebouw waar we een uitgebreid ontbijt aangeboden krijgen. Na het ontbijt voorziet iedereen zich van degelijk schoeisel en voldoende muggenspray want vandaag staat er een tocht door de jungle op het programma. We krijgen elk een bamboestok ter beschikking om het stappen gemakkelijker te maken. De tocht start met het oversteken van de Sok rivier. Met een soort vlot moet de overkant bereikt worden. Een vrij hachelijke onderneming als je de constructie van het vlot van dichtbij bekijkt. Uiteindelijk bereikt iedereen de overkant en wordt de tocht ingezet. We genieten van een ongelooflijke mooie natuur. Onderweg worden we getraakteerd op koffie of thee en tegen de middag verzamelen we onder een open hut waar onze gids samen met een collega Thai op een zeer primitieve manier (met een klein kampvuurtje) een ongelooflijk lekker maal bereidt. Er stond Monkeyvlees op het menu dat gelukkig achteraf varkensvlees bleek te zijn.

Tegen een uur of 2 zijn we terug in het tentenkamp waar we nog de mogelijkheid krijgen een douche te nemen en een korte siesta te houden vooraleer we naar ons resort in Kao Lak worden teruggebracht.

Iedereen is het erover eens dat deze 2daagse een onvergetelijke ervaring is geweest.

In het resort vernemen we dat Francis uit het ziekenhuis ontslagen wordt en 's avonds terug in ons midden zal zijn. Maarten daarentegen zal ons verlaten voor een 2 daags bezoek aan Bangkok. Later die avond wordt Francis onder luid enthousiasme onthaald. We zijn allen blij dat hij gezond en wel terug is. Er wordt geluisterd naar zijn belevenissen in het ziekenhuis. Het blijft evenwel onduidelijk wat de aanleiding was van het hele incident.

Vrijdag 19/03/2010 en zaterdag 20/03/2010 :

De laatste 2 duikdagen komen eraan.

De eerste dag gaan we met de stingray richting Turtle rock en Breacfast Bend. De vrouwen zijn mee van de partij om te gaan snorkelen. We worden opnieuw getraakteerd op het wondermooie onderwaterleven. Terwijl we tussen de 2 duiken door aan boord zitten komt een grote waterschildpad ons gezelschap houden. Hij krijgt van de crew een paar bananen toegestopt waardoor hij rond de boot blijft zwemmen. Een uitgelezen moment om met een aantal in het water te springen en het dier van dichtbij te bekijken. Het dier lijkt echt vertrouwd te zijn met de mens. Johan en Guido die op dat moment terugkomen van een eindje zwemmen hebben niets in de gaten. Johan schrikt zich dan ook rot op het moment dat de schildpak vlak voor zijn neus verschijnt.....

Op de 2de en allerlaatste duikdag gaan we richting Prantchi wreck en Boonsung wreck dit keer met de Runaway. Ons selecte gezelschap wordt uitgebreid met een Brits koppel waarvan gezegd wordt dat hij of zij een acteur of actrice zou zijn. Het fijne komen we er echter niet van te weten.

We herinneren Guido aan zijn belofte om zijn olifantenoutfit aan te trekken en in een mum van tijd staat hij er met zijn olifantenslurfje te pronken. De gidsen vinden dit reuze amusant en Guido kennende hoeft dit verder weinig uitleg.

Op de 2 wrakken ontmoeten weer we oneindig veel onderwaterleven. Onze gidsen zijn specialisten in het vinden van minuscule diertjes zoals naaktslakjes van nauwelijks 5mm lang of een zeepaardje van nauwelijks 1cm groot. Formidabel om zo iemand mee te hebben die je op al deze wezens attent maakt. Verder geven we onze ogen de kost aan murenen, schorpioenvissen en ongelooflijk veel vis. In die mate veel dat we elkaar bij momenten nog nauwelijks kunnen zien.

Onze duiken kunnen op geen betere manier worden afgesloten.

Tijdens de terugvaart worden de laatste foto's genomen met Art, de andere gidsen en onze duikgroep uiteraard in club t-shirt.....

In de haven aangekomen werpt iedereen nog een laatste blik achter zich vooraleer in de bus te stappen om naar het resort terug te keren.

Zondag 21/03/2010 :

De vakantie zit er bijna op. Nog één dagje om de overtollig stikstofbellen kwijt te geraken.

Een aantal onder ons kiest ervoor om het James Bond eiland te bezoeken, anderen om een dagje op het White Sand Beach door te brengen. Bernard en ik kiezen voor dit laatste. Een beetje luieren op het strand, een wandeling langs de waterlijn, een beetje zwemmen, een lekker drankje en vooral een zalige massage met het geruis van de zee op de achtergrond.... De dag is zo voorbijgevlogen.

Eens terug in het hotel volgt de afrekening van het verbruik van de drank op de kamers en bij de duikorganisatie de afrekening van de duikdagen. We nuttigen nog een drankje aan het zwembad en een doen nog een duikje in het zwembad.....

De avond ronden we af met een gezamenlijk etentje in het restaurant Hill Tribe. Met z'n allen genieten we een laatste keer van het lekkere eten, de daarbij horende drank en de gastvrijheid van de Thai.

Bij de terugkeer in het resort rest ons alleen nog het inpakken van onze koffers.

Maandag 22/03/2010 :

Iedereen is tijdig uit de veren. We willen nog genieten van de laatste warmte, de prachtige accommodatie en een lekker ontbijt.

Om 8h30 is het tijd om met de bus naar de luchthaven gebracht te worden. Nog enkele foto's voor de inkom van het hotel met de volledige groep.

In de luchthaven aangekomen begeven we ons direct richting incheckbalie. Omdat niemand nog zeker is over het aantal kilo's bagage worden alle reiszakken en koffers gewogen op een vrijstaande band. Het versteken van bagage kan beginnen. Carine dient uiteindelijk onherroepelijk afscheid te nemen van haar strijkijzer, dat een heus stoomstrijkijzer blijkt te zijn ipv een reisstrijkijzertje. Guido kan het natuurlijk niet laten om met dit toestel door de luchthaven te wandelen alsof het zijn hond is. 'Rare jongens die Belgen' zie je op de gezichten van de omstaanders verschijnen. Uiteindelijk wordt het strijkijzer geschonken aan een kuisvrouwje die hier ongelooflijk blij mee is. Het inchecken verloopt vlot en niemand hoeft bij te betalen voor overtollige bagage.

Bij de laatste check-up door de detector, blijkt Bernard een verdacht voorwerp in zijn bagage te hebben. Hij probeert de douaniers gerust te stellen met de melding dat het een zak gerookte look is die in zijn rugzak zit. De douaniers zijn

echter niet overtuigd en willen de inhoud van dichtbij bekijken. De zak look blijkt uiteindelijk een trapboei te zijn waaraan een stuk metaal bevestigd is. Een klein verschil om iemand de kop in te slaan : een zak look of een stuk metaal.....

Eens op het vliegtuig krijgen we van de kapitein de boodschap dat de duur van de terugvlucht geschat wordt op 13 uur ipv 11 uur. Reden is teveel bagage (dat zijn zeker die sjakossen van de dames) en veel tegenwind. De kans bestaat zelfs dat we een tussenlanding moeten maken om bij te tanken. Dit blijkt tijdens de vlucht gelukkig niet nodig te zijn. Iedereen probeert zicht bezig te houden met een beetje te lezen, een klaptje of een dutje. Luc daarentegen probeert zoveel mogelijk foto's op zijn pc te zetten. Hij wil zich nl engageren om zoals na de vorig clubreis een cd rom te maken met de leukste foto's en filmpjes. We dienen enkel nog een moment af te spreken om dan met zijn allen nog eens samen te komen om alles te bekijken.

Om 19h landen we in Brussel..... Met een 'lank gat' verlaten we het vliegtuig. De bagage wordt met enige vertraging afgehaald en we begeven ons richting aankomsthal. We worden er opgewacht door een chauffeur die klaar staat met een bus van onzen Stefaan. Bij het buitenkomen van de luchthaven ontsnappen we niet aan een temperatuurverschil van een kleine 25 graden...VRESELJK!!!!!!!.

Na een uurtje komen we aan in Loppen waar de thuisblijvers ons opwachten. We nemen allen met enige weemoed afscheid van elkaar..... Het gewone leven kan terug zijn gang gaan.....

Tot slot wil ik namens de ganse groep Johan en Caroline bedanken voor de schitterende organisatie van deze duikreis. Daarnaast bedankt aan elk van jullie die mee waren, voor jullie bijdrage in deze uiterst geslaagde vakantie. Ik hoop dat we nog lang zullen terugdenken aan deze fijne periode.

Nicole